

Strålevett og -uvett

Vil du ha en mobilmast som nabo?

2G, 3G og 4G. Vi ønsker oss mer og mer båndbredde. Mobilmaster popper opp overalt. Med 5G blir det enda tettere, da blir det noen hundre meter mellom hver sender.

Det som er søknadspliktig i Norge, er selve stanga som mobilsenderne henger på. Når man først har sagt ja til en stang, har man ingen kontroll etterpå. Verken økning av antall sendere eller økt sendestyrke trengs å varsles.

Noen ganger er det ingen stang heller, da trenger man ikke sende noe nabovarsel og naboene aner ikke at de blir utsatt for stråling. Mobilsenderne kan være inni «kunstige piper» på taket eller i «flaggstenger». Eller de henger i lysmaster på idrettsplasser, mange tror det er høyttalere. Eller de kan være skjult bak reklameplakater. Montert på vegger er de malt slik at de er best mulig kamuflert. Det blir mindre bråk når ingen naboer vet hva som foregår.

Det er Direktoratet for strålevern og atomsikkerhet (DSA, tidligere Statens strålevern) som er «garantisten» i Norge for at det er helt trygt med denne typen stråling, så lenge den er under våre grenseverdier.

Hvilke grenseverdier har vi? Vi har en grenseverdi som beskytter oss mot oppvarming. Det er en grenseverdi for akutt bestråling, med varighet 6 minutter.

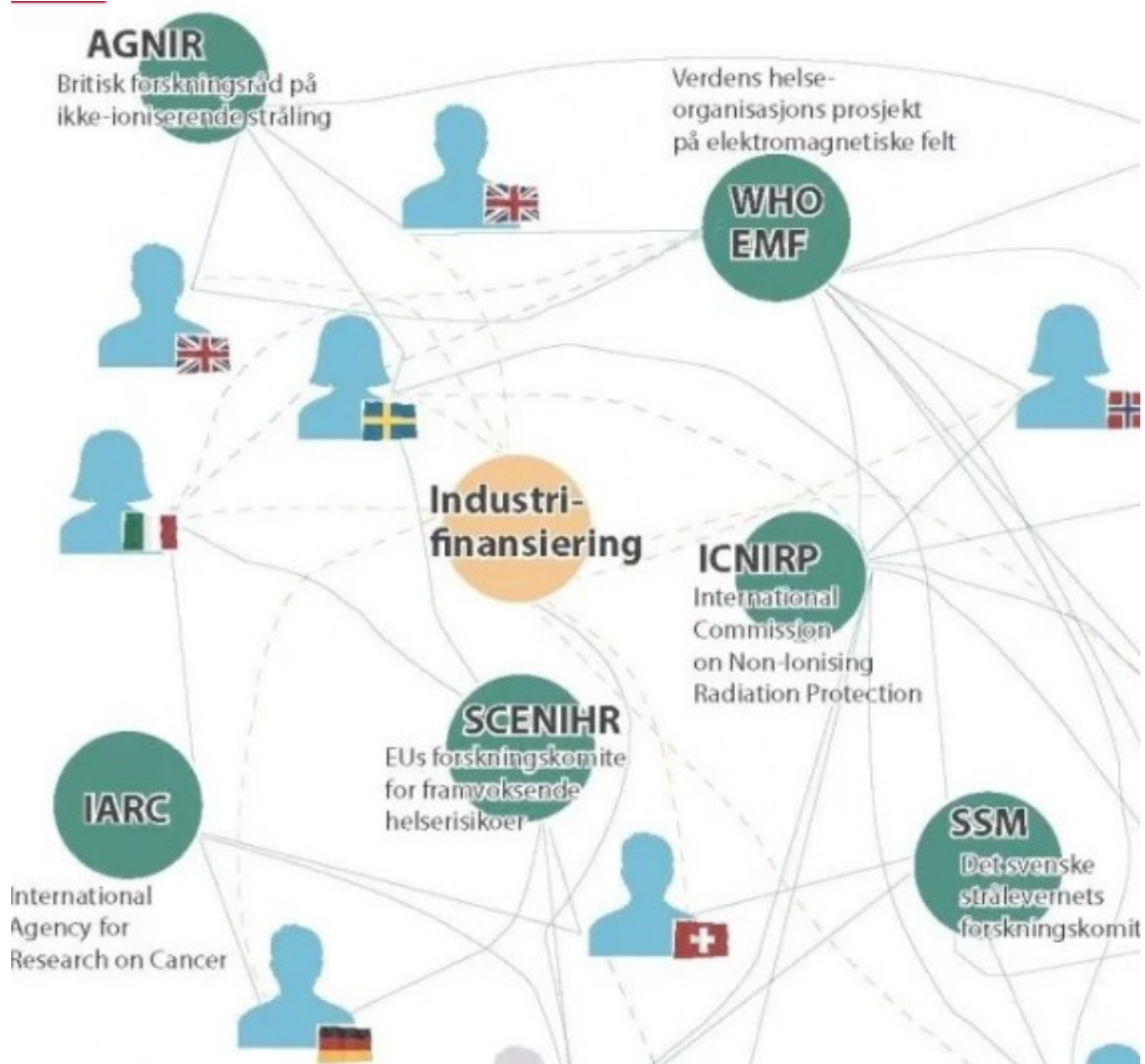
- Vi har ingen grenseverdi som beskytter mot langtidseksponering – mobilmastene sender stråler hele døgnet.
- Vi har ingen grenseverdi som beskytter mot hodepine, søvnevansker, depresjon, uro, utmattelse, svekkelse av immunsystemet, hukommelsesproblemer, genskader, nevrologiske skader, hjerteflimmer, nedsatt fertilitet – og etterhvert alvorligere diagnoser. Dette er støttet av tusenvis av vitenskapelige studier.

WHOs kreftforskningsorgan IARC, har klassifisert denne typen stråling som mulig kreftfremkallende (klasse 2B), og flere av forskerne i IARC-panelet har gått ut offentlig og sagt at det er på tide med en strengere klassifisering; sannsynlig kreftfremkallende (klasse 2A) – eller sikkert kreftfremkallende (klasse 1).

Bare for å sette ting litt i perspektiv. DSA mener det er helt trygt med 10.000.000 uW/m². Det er en grense som ble satt for å beskytte militære som er i nærheten av radarer. De bør altså ikke oppholde seg der lenger enn 6 minutter. Vitenskapelig forskning antyder at det bør være en grense på 10 uW/m² for langtidseksponering. De fleste har ingen forhold til uW/m², men alle forstår forskjellen på 10.000.000 og 10. Og da blir det kanskje ikke så overbevisende «trygt» at målinger viser at strålingen er «under grenseverdien»?

Telenor og andre aktører gjemmer seg bak DSA, som altså hevder at vi har noen trygge grenseverdier som beskytter oss. Hvor tar de det fra? Jo, det tar de fra konsulenter som blir hentet fra industrien, inn til «ekspertutvalg» som går gjennom (utvalgt) kunnskap på feltet og som bevisst feil-konkluderer med at funn av skadevirkninger ikke er tilstrekkelig sikre. I disse utvalgene sitter de samme personene med den «rette» ICNIRP-tilknytningen (en privat

tysk stiftelse som har manøvrert seg inn som rådgivere for WHO), slik artiklene til journalist Ingeborg Eliassen i Investigate Europe viser, se særlig på dette nettverket:

"Tordenskiolds soldater" (hentet fra Stavanger Aftenblad).

Det er ikke så mange personer totalt, men de sitter i en rekke «seriøse ekspertkomiteer» der de promoterer synet på at det ikke er "sikkert nok" påvist at denne strålingen er skadelig. Ved å gå inn på følgende adresse: <https://www.investigate-europe.eu/publications/how-much-is-safe/> kan man ved å holde pekeren over navnet få informasjon om hvilke «ekspertkomiteer» de deltar i, og ved å klikke på boblene får man mer informasjon.

Disse «Tordenskiolds soldater» har som oppgave å spre desinformasjon. En nylig avsagt dom i Italiensk lagmannsrett godkjente hjernekreft som yrkesskade. Dommerne valgte, ikke å ta hensyn til forskning fra ICNIRP-medlemmer eller annen forskning som var industrifinansiert.

EMF Scientist Appeal (emfscientist.org) er signert av 252 vitenskapsfolk og mer enn 100 miljøorganisasjoner tilsvarende Folkets Strålevern. Basert på fagfelleurdert publisert forskning er de alvorlig bekymret for den allestedsnærværende og økende eksponeringen for elektromagnetisk stråling.

DSA er for såvidt ikke uenig i at denne forskningen finnes - det skulle da også bare mangle. De er heller ikke uenige i at grenseverdiene ikke beskytter mot alle disse biologiske virkningene. Men de kaller det ikke *skader*, de kaller det *plager*. Plager som går over når eksponeringen opphører – eller etter en viss tid.

Ta sædceller, f. eks.: Flere replikerte studier viser at det er redusert kvalitet på 35% av sædcellene om man har mobiltelefonen i lommen. Men – det lages jo nye sædceller, og hvis man tar mobiltelefonen opp av lommen – så er det nye muligheter neste dag! Mobiltelefonen kan man selv bestemme over, men mobilmastene stråler døgnet rundt og de kan man ikke skru av.

Når det gjelder hodepine, søvnevansker, depresjon og alt det andre – så kan vi være enige i at det er plagsomt. Men DSA mener det ikke er skadelig.

For å måle høyere verdier enn de «trygge, norske helsegrensene», så må man stå 1 meter rett foran senderne. Alt annet blir «under grenseverdiene». Det betyr i praksis – at alt er lov. Mobilselskapene kan sette opp strålende mobilmaster overalt, og privatpersoner har ingen mulighet for å beskytte seg og sin eiendom mot helseskadelig stråling.

Dette sørger DSA for. DSA er våre «fagmyndigheter» på området, og alle andre henviser til DSA. Hvem er det som har ansvar for at DSA i beste fall ikke gjør jobben sin, i verste fall LYVER – og må stå rettslig ansvarlig for bevisst feilinformasjon?